bobo

Nr. 50
Losse nummers f 1,45
België 24 F.

meike en bas

tekst: Willemien Kuitenbrouwer
tekening: Dagmar Stam

Abracadabra en de baby

Meike vertelt aan iedereen dat ze een zusje of broertje krijgt. Als het woensdagmiddag is, vertelt ze het ook aan de meneer van de bibliotheek. Er zijn een heleboel kinderen voor het verteluurtje en de meneer vertelt over Abracadabra en de baby in de wieg...
Zo gaat het verhaal:
Het piepkleine mannetje Abracadabra zat lekker in zijn huisje achter de grote balk op zolder. Hij had beneden in het grote huis een klein stukje krant gevonden en hij probeerde al die grotemensenletters te lezen. Dat was niet makkelijk voor hem, want hij was nooit naar school geweest. Hij had alles zelf moeten leren...
„A-me-ri-ka hee-ft een nieu-we pre-si-dent," las hij hardop. Hij begreep er niets van, maar dat hinderde niet want hij vond het fijn om woorden te lezen.
En heel af en toe, als hij durfde en niet bang was en helemaal geen geluid hoorde, ging hij overdag de zoldertrap wel eens af. Dat was héél spannend! Want als de moeder bovenkwam met de stofzuiger moest Abracadabra zich heel vlug verstoppen...
Maar het was altijd zo fijn om de zoldertrap af te gaan, want daar waren de kamers van de grote jongens en in een kamer was een grote ronde rails met een echte trein erop...
Abracadabra paste precies in de locomotief en als hij daarin zat en al die treinwagentjes achter de locomotief zag, voelde hij zich heel plechtig en gelukkig... Toen Abracadabra alle woorden uit de krant gelezen had en helemaal geen enkel geluidje hoorde, besloot hij de zoldertrap maar eens af te springen. Hij moest zestien grote sprongen maken voordat hij beneden was.
Hij had acht sprongen gemaakt en stond net een beetje uit te puffen, toen hij een heel vreemd en onbekend geluidje hoorde. Het kwam uit de kamer met de trein. Abracadabra schrok wel een beetje, maar niet zo erg, want het was maar een heel zacht geluidje. Hij was heel nieuwsgierig, want dit geluidje had hij nog nooit van zijn leven gehoord. Hij sprong nog acht keer en sloop toen heel voorzichtig de kamer van de trein in. En wat hij daar toen zag...
Er stond een klein rieten bedje zo maar midden in de ronde rails. Een bedje met rode gordijntjes. En uit dat bedje kwam het vreemde geluidje. Abracadabra's hartje brandde van nieuwsgierigheid. Vlug en voorzichtig klom hij langs het riet naar boven. Hij sloeg zijn ene beentje over de rand en toen...
Wat lag daar? Dat is toch een echt mens, dacht Abracadabra. Een mens met een hoofd en een neus en ogen en een mond en echte handen... Maar toch is het heel anders dan de grote jongens en de vader en de moeder. Dit mens is veel kleiner en het heeft geen tanden en maar heel weinig haren. Abracadabra keek naar zijn eigen piepkleine handjes en naar de handjes van dat kleine mens. Nee, de handen van het kleine mens waren toch nog veel groter dan zijn handen... Abracadabra keek en keek. Hij vond het kleine mens heel mooi en het kleine bedje was ook mooi en lekker zacht. Hij wilde best even op dat rode dekentje liggen...
Hij klom over de rand naar beneden en sloop heel voorzichtig naar het hoofd van dat kleine mens. Hij wilde even over de zachte haartjes strijken. Wat voelde dat lekker... Abracadabra zei heel zacht: „Dag lief klein mens." Maar het kleine mens vond het misschien toch niet zo leuk, want zijn mond ging open en zijn neus werd rood en toen schreeuwde hij: „Oeaah, oeaah!"
Als de bliksem klom Abracadabra het kleine bedje uit en hij was net op tijd onder het grote bed. De moeder kwam binnen. Ze liep naar het kleine mens en haar stem klonk heel lief en heel anders. „Dag mijn lieve kleine mannetje," zei ze, „vind je het niet fijn om bij ons te logeren? Zal ik je dan eventjes verwennen?"
Ze bukte zich over het kleine bedje en Abracadabra verstopte zich nog beter onder het grote bed. Toen pakte de moeder het kleine mens en ging naar beneden.
Snel sprong Abracadabra de zoldertrap op. Toen hij weer veilig in zijn kleine huisje was aangekomen, ging hij op zijn bedje liggen om na te denken en een beetje te dromen over dat lieve kleine mens dat hij net gezien had..."

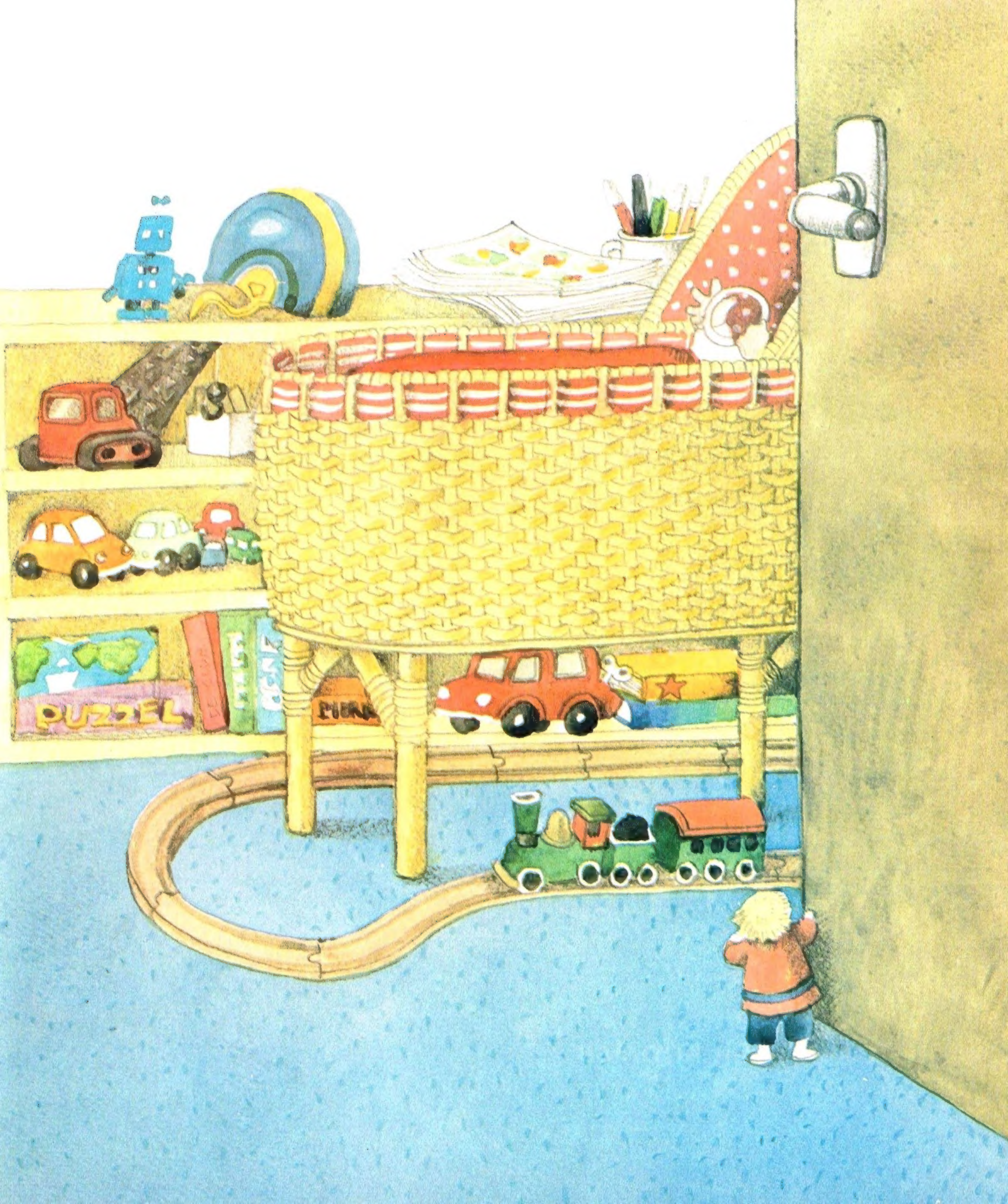
PUZZEL

BEESTJES KIJKEN

Mimi de vleermuis

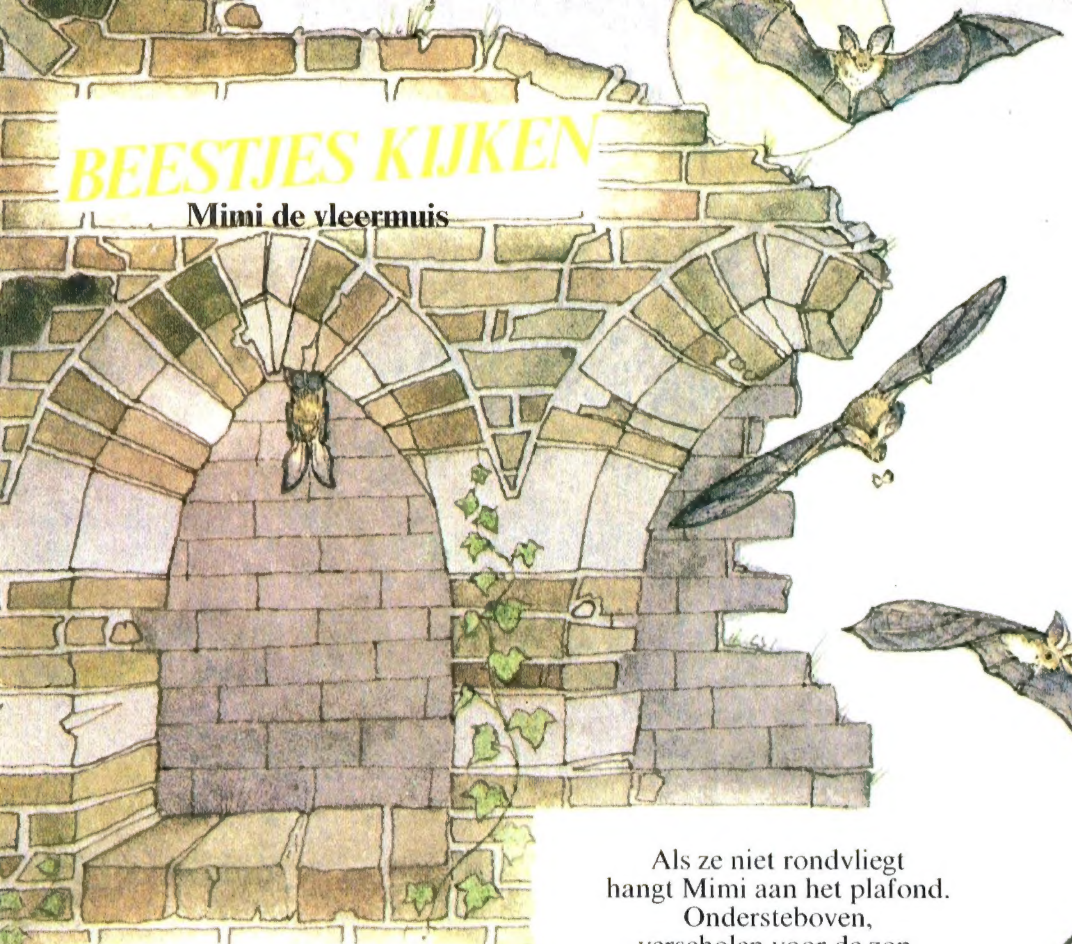

Zonder te kijken
vliegt Mimi altijd door.
Ze weet waar ze vliegt
door haar goede gehoor.

Mimi piept, keer op keer.
En ze vindt zonder pech
luisterend naar echo's
in het donker haar weg.

Dat is niet moeilijk:
zo is ze geboren.
Daarvoor zijn die neus
en die grote oren.

Als ze niet rondvliegt
hangt Mimi aan het plafond.
Ondersteboven,
verscholen voor de zon.

Donker en eng hier...
dat zul je wel merken.
Huuuuuu! Maar wat is dat?
't geluid van twee vlerken.

Welk griezelig beest
voelt zich hier toch nog thuis?
O kijk! Daar hangt ie
't is een kleine vleermuis!

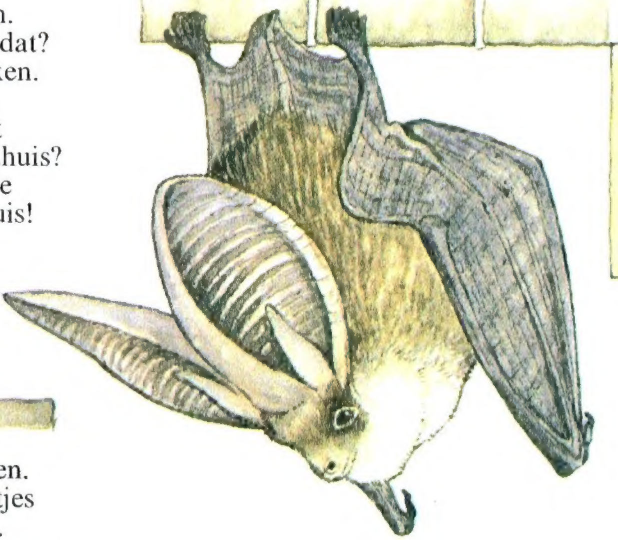

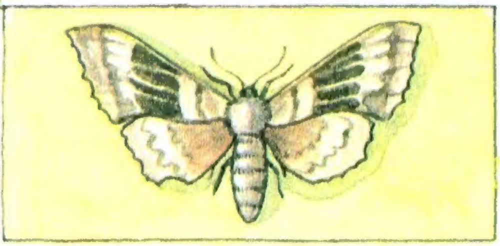

Ja, het is heel mal
zo'n dier kan niet zitten.
't Hangt aan haar voetjes
op d'r kop te pitten.

Want dat gekke beest
houdt echt niet van het licht.
En ze vliegt buiten
zonder één meter zicht.

Zo is een vleermuis
in de donkere nacht
de oren gespitst
op de nachtvlinderjacht.

Voor de zon opkomt
vliegt ze snel weer naar huis.
Dan gaat ze slapen.
Welterusten, vleermuis!

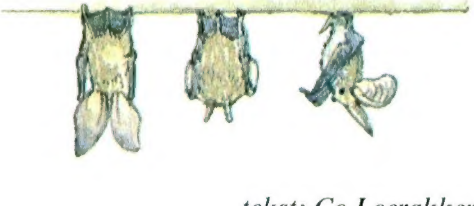

tekst: Co Loerakker

RAFFIE in de boot

tekst: Thera Coppens
tekeningen: Diet van Beek

„Moet je nou eens kijken!" roept een jongen „Er zit een beest in de vensterbank. Een giraf!" Hij duwt het raam open en haalt Raffie binnen. „Van wie zou hij zijn?" vraagt een andere jongen die Tom heet. „Van niemand. Dus van ons!" roept de ander „Kom mee, we laten hem varen in de boot." In de achtertuin staat de boot. Ze hebben hem zelf gemaakt. Het is een oude plastic teil. Er zit een stok aan. Dat is de mast. Aan de mast hangt het zeil. „Varen!" denkt Raffie opgewonden. „Dat lijkt me leuk. Nu heb ik al op een step gezeten en in een kar en ik heb in een kinder-

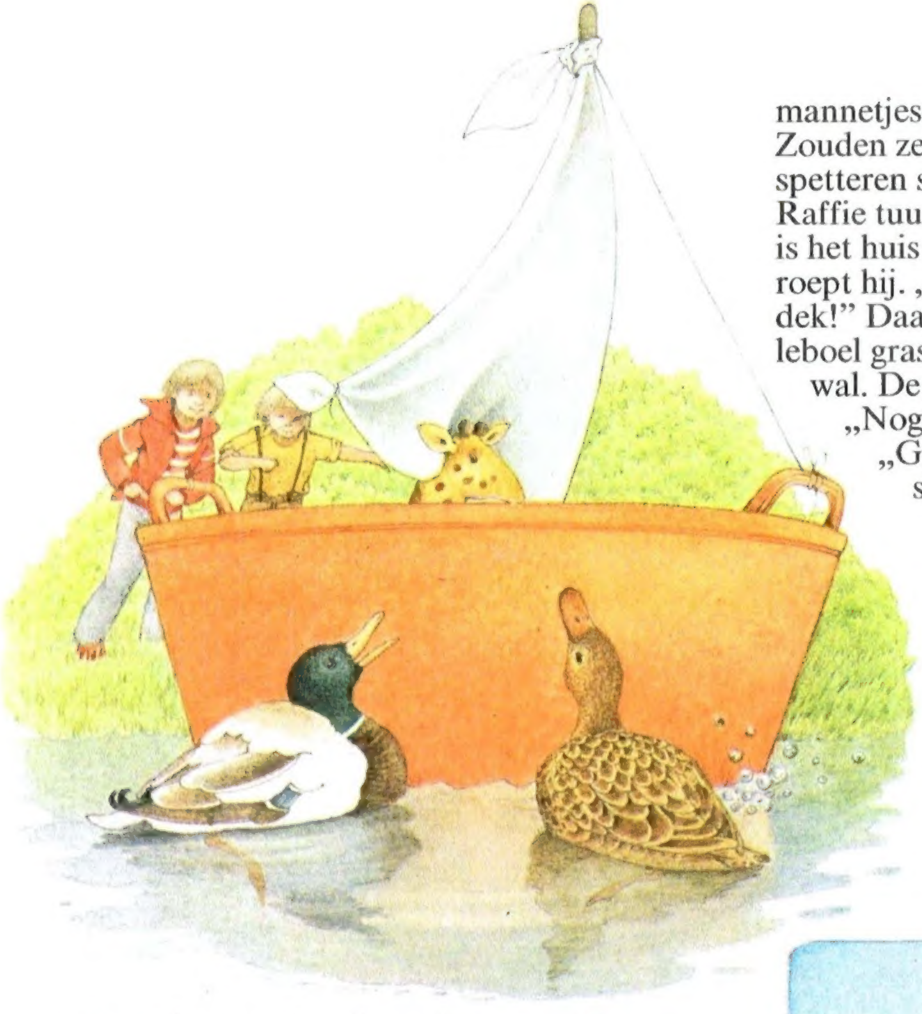

mannetjeseend verslikt zich van het lachen. Zouden ze nu ruzie krijgen? Nee hoor. Ze spetteren samen alweer vrolijk rond. Kapitein Raffie tuurt over het water. Daar in de verte is het huis van Maartje. „Ik kom er aan!" roept hij. „Volle kracht vooruit. Alle hens aan dek!" Daar is opeens de slootkant met een heleboel gras. BOEM, de boot botst tegen de wal. De jongens halen de kapitein er uit. „Nog eens?" Tom schudt zijn hoofd: „Geen zin meer," zegt hij „Ik ga mijn skelter halen."

Hij neemt Raffie onder zijn arm en gaat naar het schuurtje achter zijn huis. Hij zet een rode plastic helm op en rijdt de skelter de straat op. „Jij mag voorop zitten," zegt hij. Daar zit de giraf, vlak bij het stuur. „Hou je vast, we gaan scheuren door de bochten!" roept Tom. „Oh," denkt Raffie. „Zat ik nog maar in de boot. Scheuren… da's niks voor giraffen."

wagen gelegen,maar dit… dit is pas echt avontuur." De jongens zetten hem in de boot. Ze dragen hem naar de kant van de sloot. „Nou tabé dan!" roepen ze. Tom geeft de boot een duw. Hij drijft naar het midden van de sloot. De wind blaast in het zeil. „Oei oei," denkt Raffie. „Dat deint en schommelt maar… nou niet bang zijn. Ik ben de kapitein van het schip. En de kapitein is nooit bang. Joho!" De giraf zit midden in de boot. Zijn kop steekt boven de rand uit. Het is zo'n grappig gezicht! De jongens staan op de kant te springen: „Goed zo! Varen maar over de woeste baren." De boot drijft langs een paar eenden. „Asjemenou," zegt een dikke vrouwtjeseend. „Zoiets heb ik van m'n leven nog niet gezien. Een giraf in een ouwe teil. En dat vaart ook nog. Asjemenou!" Raffie wordt een beetje boos. Hij is zo trots op zijn boot. „Hou je snavel!" roept hij over de rand. De

Naar de grote stad

Moeder neemt Kat mee naar de grote stad. Dat vindt hij fijn, want ze gaan er met de trein heen. Deze keer mag Kat voorin bij de machinist zitten. Hij trekt aan het touwtje van de fluit en… Túúút! Daar gaan ze. Maar o jee, op het perron lopen nog een heleboel dieren die ook mee willen.

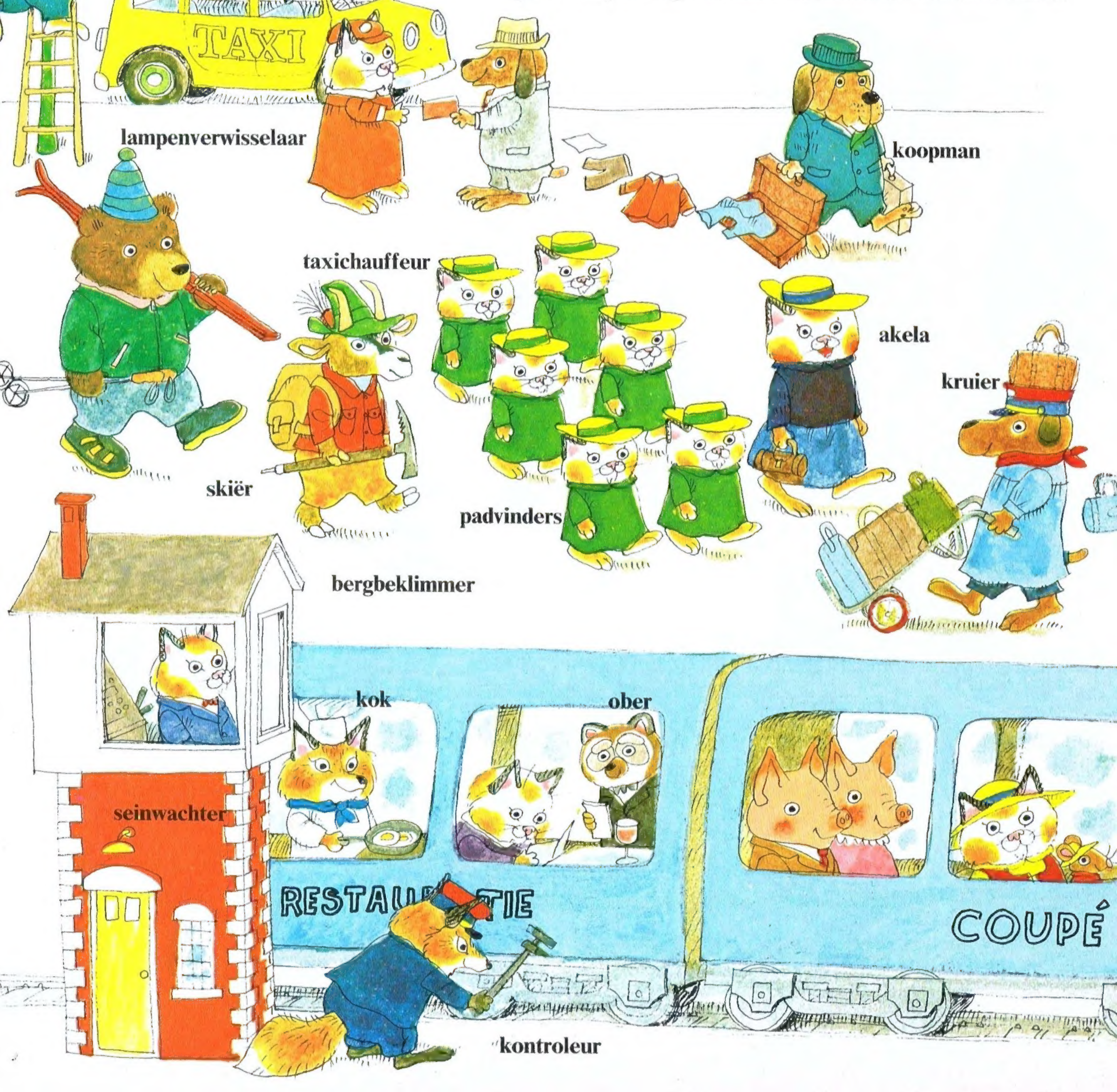

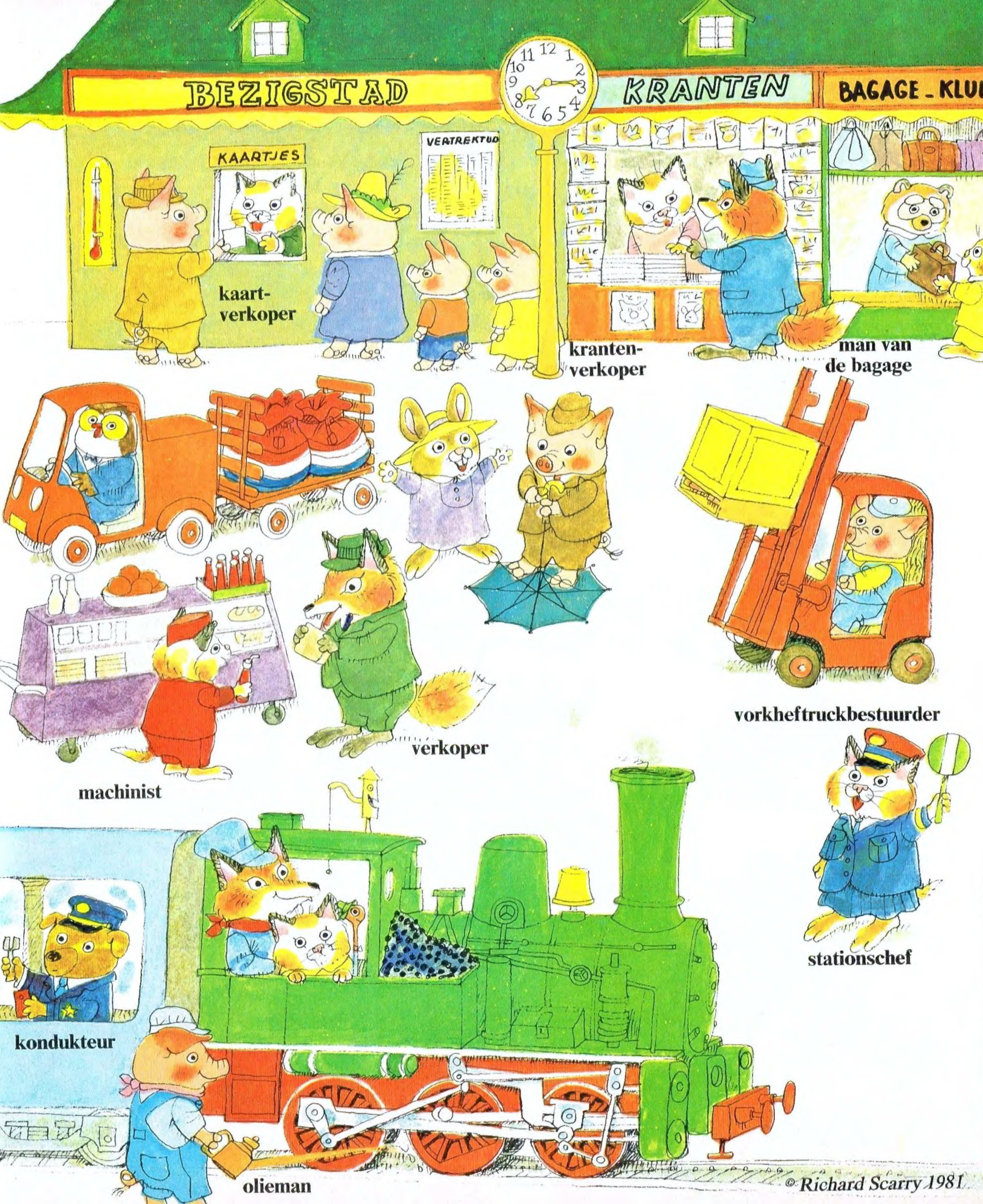

© Richard Scarry 1981
Overgenomen uit: Het drukke volkje van Bezigstad, Uitgeverij van Reemst

Gijs helpt Poes

door Fiel van der Veen

Poes is ziek. Hij heeft slome ogen en doet overal een plas.

Gijs aait poes, maar het helpt niet. Zielig hoor. Poes moet naar de dierendokter.
„Gijsje, haal jij de mand maar,” zegt papa.
Gijs haalt de mand van poes. Hij doet het deurtje alvast open.

Papa pakt poes en doet hem voorzichtig in de mand. Poes wil niet. Papa moet een beetje duwen. Dan zit poes in de mand. Gijs doet vlug het deurtje dicht. Poes kijkt naar buiten.
„Miauw,” zegt hij zachtjes.

„Mag ik ’m dragen?” vraagt Gijs.
„Jawel, maar niet zo schudden,” zegt papa.
„Daar wordt de poes nog zieker van.”
Gijs draagt de mand naar de auto.
„Stil maar, poes,” zegt Gijs.
Hij zit achter in de auto, naast de mand.

Bij de dierendokter zitten al een heleboel andere mensen. Ze hebben allemaal een ziek dier bij zich. Er zijn ook andere zieke poezen. Sommige mensen hebben een doos. Uit de doos komt een staart. Daaraan kun je zien wat voor dier er in zit.

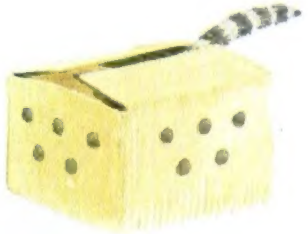

Een grote meneer heeft een klein doosje op zijn knie. Hij zegt „Pietepietepiet”, tegen het doosje, en krabbelt eraan.
Het doosje zegt niks terug.
„Pap,” fluistert Gijs, „wat zit er in dat doosje?”
„Ik weet ’t niet,” zegt papa.
„Misschien een muis, of een heel klein olifantje.”
„Ik denk dat het een muis is,” zegt Gijs.

Eindelijk zijn ze aan de beurt. De dierendokter zit in een andere kamer. Het is een mevrouw. Ze heeft een witte jas aan. Papa vertelt hoe ziek poes is. De mevrouw haalt poes uit de mand, en legt 'm op een tafel. Ze kijkt in zijn bek, en knijpt in zijn vel.
Dan voelt ze aan zijn buik.
„Owowowo," roept poes heel hard.
„Juist," zegt de mevrouw.
„Wordt poes weer beter?" vraagt Gijs.

„Jawel, hoor. Het is niet zo heel erg," zegt ze. „Ik zal 'm een spuitje geven. En dan moet hij elke dag twee pillen eten. Eentje 's morgens en eentje 's avonds."
Ze geeft papa een doosje met pillen.
Papa moet poes even vasthouden als hij een spuitje krijgt.
Poes zegt niks. Flinke poes.

Als papa hem weer loslaat springt poes vanzelf in zijn mand.

„Kunt u alle beesten beter maken?" vraagt Gijs aan de dierendokter.
„Nou, niet altijd," zegt ze. „Maar vaak wel."
„Ook heel grote paarden?" vraag Gijs weer.
„Ja hoor, paarden ook, maar hier komen alleen honden, katten en vogels, of konijnen."
Papa heeft het deurtje van de mand weer dichtgedaan.
„Over een week is je poes weer beter, hoor," zegt de mevrouw tegen Gijs.
Gijs draagt de mand naar buiten. Poes is heel stil op weg naar huis. Thuis wil hij niet uit zijn mand komen. Gijs zit voor het open deurtje.

„Kom maar, poes," zegt hij.
„Laat 'm nou maar met rust, Gijsje," zegt papa.
„Poes is een beetje moe."
Dan gaat Gijs maar met z'n auto spelen. De auto is ziek.
Hij ligt op zijn kop.
„Psst," doet Gijs. Met een stokje geeft hij de auto een spuitje.

„Volgende week ben je weer beter, hoor," zegt hij.

Op visite bij de vissen

In een dierentuin kun je niet alleen olifanten en giraffen bekijken, maar ook allerlei mooie vissen. De vissen zwemmen daar in hele grote glazen bakken. De meeste kinderen die hier op visite zijn, hebben iets aan dat er hetzelfde uitziet als sommige vissen. Wijs maar aan welk kind bij welke vis hoort. Pak je kleurpotloden en geef alle witte vissen een mooi kleurtje.

Mallegetallen

door Ivo de Weerd

beste ouders

bobo
Nr. 50
11 december 1981
Een uitgave van Oberon B.V., Postbus 6003, 2001 HA Haarlem, telefoon 023-339040.
Abonnementsprijs: f 1,30 per week of f 16,90 per kwartaal (13 weken). Losse nummers: f 1,45. België: prijs per nummer 24 Fr.
Abonnementsopgaven: Schrijf naar Bobo, Antwoordnummer 374, 2000 VE Haarlem of bel tel.: 023-319420, van 8.30-20.00 uur.
Betalingswijze: Abonnees krijgen een stortingsacceptgirokaart toegestuurd. Wie het blad via de bladenman ontvangt, kan de betaling ook contant met hem regelen.
Inlichtingen en klachten voor abonnees: U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 08.30-17.00 uur wenden tot Medianet B.V., Postbus 299, 2000 AG Haarlem, telefoon 023- 319420.
Adreswijzigingen: Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman of bij Medianet B.V.
Verdeler voor België: Tijdschriften Uitgevers Mij., (Internationale Uitgevers Mij. N.V.) Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen, tel. 031-382380. Postrekening nr. 000.0083405.82.
Prijs per nummer 24 Fr. Tevens verkrijgbaar bij uw weekbladverkoper en in de boek- en dagbladhandel.
© Oberon 1981 Nederland

tekening voorplaat: Ed van Schuylenburg

Spelen en leren met letters

Zonder het kind op al te jonge leeftijd lastig te vallen met een uitgebreid leesprogramma is het toch zinvol dat uw kleuter leert omgaan met letters en woorden. Goed materiaal is daarbij een voorwaarde. Het hiernaast afgebeelde bord is van metaal en de bijgeleverde letters zijn van stevig plastic. In iedere letter is een magneetje bevestigd zodat de letters vrijelijk over het bord geschoven kunnen worden, zonder dat ze eraf vallen. Een uitstekend hulpmiddel voor het spelenderwijs leren lezen, dat in de winkel voor f 14,95 verkrijgbaar is, maar dat u gratis thuisgestuurd krijgt als u een abonneetje voor Bobo weet. In Kleutertje Knutsel van deze week leest u er meer over.

Om te onthouden

U kent Memory wel: Het plaatjeslegspel waarbij alle kaartjes met de beeldzijde naar onderen worden uitgelegd en waarbij men vervolgens om de beurt twee kaartjes moet omdraaien om op die manier zoveel mogelijk stellen kaartjes met dezelfde afbeelding op te sporen. Speciaal voor kleuters heeft Ravensburg een junior-memory op de markt gebracht. Op de plaatjes staan bekende, alledaagse dingen, die zeer duidelijk zijn afgebeeld, zodat ze ook door de kleuter herkend kunnen worden. Verkrijgbaar in de speelgoedwinkel. Prijs f 11,20

Een uitvouwbaar boekje

Het meisje in Robert Walsers verhaal „Het einde van de wereld", is helemaal alleen, heeft geen huis of familie en gaat op zoek naar het einde van de wereld. Het boekje is in feite één langgerekte tekening en zit als een harmonika gevouwen in een mapje. Eenmaal uitgevouwen sluit het begin op het einde aan en is de geschiedenis, evenals de aarde, rond. Het geheel is sfeervol, maar niet altijd trefzeker getekend door Walter Schmögner, de Nederlandse tekst werd verzorgd door Guus Kuijer. Uitgave Querido. Prijs f 12,50

Volgende week in Kleutertje Knutsel

kerstboom aan een touwtje

Volgende week kan uw kind een fraaie kerstboommobile in elkaar knutselen. U zult bij het aan elkaar knopen van de losse onderdelen even moeten helpen.

bobo

Het gewonde hert

Omdat er sneeuw ligt, mogen de kinderen zondag naar oom Slokop. Daar kunnen ze fijn in het bos wandelen. „Kijk!" roept Bobo ineens, „daar ligt een hert!" Maar dat hert ligt niet zómaar in die koude sneeuw. Want als ze dichterbij komen, loopt het niet weg. Het kán niet lopen. „Kijk nou toch," zegt Krabbel, „zijn voorpoot is gebroken. Wat moeten we doen?" Bobo weet het wel: Hij gaat oom Slokop halen. Krabbel en Boemsi blijven bij het bange hert. Oom Slokop weet meteen, wat ze moeten doen. Op een dubbelgevouwen laken tillen ze het arme dier in zijn auto. „We brengen het naar het asiel," zegt oom. „Daar is een dokter, die zijn poot kan maken. En als hij weer beter is en de sneeuw is weg, mag hij weer naar het bos." Iedere dag brengen de kinderen brood naar het hert.En het is allang helemaal niet bang meer voor ze. Als ze „Pootje! Pootje!" roepen, komt het al aanhollen. „Zou hij ons ook nog kennen als hij weer in het bos is?" vraagt Boemsi. Nou, natuurlijk! Pootje zal de kinderen niet zo gauw vergeten!

tekst: Corinne van Moorselaar, tekeningen: Sergio Cavina